

Bemærkning om min Opfattelse af den Fore-
spørgsel, som Folketingsmand Kosob i sin
Tid stillede; thi jeg har paa ingen Maade
udtalt, at den fremgik af personlige Moti-
ver, men derimod vel, at den havde en rent
personlig Karakter, idet den i Virkeligheden
alene dreiede sig om en enkelt Mand, hvis
Forhold Forespørgeren ønskede at udtale sig
om og ønskede undersøgt. Men iøvrigt maa
jeg bemærke, at det ærede Medlems Distink-
tion med Hensyn til den Grændse, han drog,
synes mig at være langt mere vag end min.
Han udtalte sig omtrent saaledes, at saafremt
de paagjældende Ytringer vare „naturlige og
nødvendige Led“ i en Udtalelse, hvis de stode
i en „naturlig og rimelig Forbindelse“ med
den Sag, der forhandlede, saa vilde det være
rigtigt at negte Samthykset; men jeg indser
ikke ret vel, at man kan tænke sig den For-
dring fyldestgjort, at injurierende Udtryk skulde
være et nødvendigt Led i en Udtalelse.
Efter denne Distinktion maatte man ialtskald
komme til det Resultat, at i ethvert Tilfælde,
hvor udenforstaaende private Mænd ansøgte
derom, burde Tilladelser gives. Men det
forekommer mig ogsaa, at den virkelige Kjærne
i det ærede Medlems Betragtninger aldeles
ikke hvilede paa denne hans Distinktion; thi
Kjærnen var den, at „vi burde være fri for
den Art Udtalelser her i Thinget“, at det
for Thingets egen Skyld er uheldigt, at den
Slags Udtalelser her fremjættes. Men dette
er et ganske andet Spørgsmaal. Jeg skal
ganske vist erkjende, at jeg i det foreliggende
Tilfælde ogsaa for mit Vedkommende skulde
have ønsket, at disse Udtryk ikke vare benyt-
tede; men paa den anden Side maa jeg be-
stemt fastholde, at vi sandelig ikke kunne gjøre
udenforstaaende Trediemænd til Dommer over,
hvorvidt de Udtryk, der anvendes i Salen,
ere heldige eller ikke, og at vi ikke kunne be-
nytte Søgemaal, der anlægges af Tredie-
mand, til at være Dæmpere paa Tønen eller
normgivende for de Udtryk, der benyttes. I
den Henseende har Thinget sin Formand og
yderligere Medlemmerne indbyrdes til at ud-
øve den fornødne Jusitits.

Ninestad: Jeg ønsker kun at gjøre et
Par korte Bemærkninger. Lige overfor det
ærede Medlem fra Møen (Bosson) skal jeg
ikke videre forfølge den Modsetning, jeg
nævne. Jeg fastholder, at der ikke ligger
i Bestemmelsen, som den er, nogen Udtalelse
om, hvorvidt det bør være en Undtagelse
eller en Regel, at Thinget giver sit Sam-
thytte. Men selv om det var saa, selv om
man vilde indrømme det ærede Medlem, at
man betragtede Grundlovens Bestemmelse
som en ren Undtagelse, saa vil jo alligevel

Reglen være fuldkommen utvivlsom, om man
saa i de allerfleste Tilfælde gav Samthytte
lige overfor Private, idet nemlig det, der
vilde være den uhyre Betydning af denne
Udtalelse i Grundloven, var, at den vilde
værgede de Paagjældende overfor det Offent-
lige og give dem Ret til at paatale Misbrug
fra Embedsmænds Side. Selv om man nu
vilde sige, at det lige overfor Private vilde
være Reglen, at Samthytte burde meddeles
— som man ikke har sagt — saa vilde det
ingenkunde være noget Brud paa den Sæt-
ning, det ærede Medlem opstiller, at det kun
er et Undtagelsestilfælde, at man meddeler
Samthytte. Det er vistnok det Normale og
Naturlige, at lige overfor de Private, dem,
der staa udenfor, som ikke høre til de Fak-
torer, med hvilke man staaer i naturlig og
nødvendig Forbindelse, bør man iagttage
Reservation og saavidt muligt undgaa Kræn-
kelses af deres Ære, som ikke ere naturlige
og nødvendige Led af det, man i et offentligt
Diemed er nødt til. Naar det ærede Med-
lem for Præstø Amts 6te Valgkreds sagde,
at jeg i alle de foregaaende Tilfælde havde
staaet paa den Side at have stemt for at
give Samthytte, da gjælder det vistnok om
alle de Tilfælde, der ere fremkomne, medens
jeg har siddet i Rigsdagen. Det ærede Med-
lem har derimod været i det Tilfælde, at
han altid har stemt imod, undtagen i det
Kosobste Tilfælde, og det er et Standpunkt,
han ogsaa kan befinde sig meget vel ved. —
Lige overfor det ærede Medlem for Kjøben-
havns 7de Valgkreds (C. Hage) skal jeg be-
mærke, at jeg maa tilstaa, at efter hans sidste
Forklaring blev det mig ikke ret tydeligt, hvad
det egentlige Punkt er i hans Opfattelse af
denne Sag. Efter hans første Udtalelse for-
stod jeg det meget godt, nemlig, at det efter
hans Anskuelse berøvede paa, om det var per-
sonlige Motiver, der vare de ledende, men
det, han nu vilde gjøre gjældende, at det
skulde komme an paa, om Ytringerne havde
en personlig eller en politisk Karakter, forstaaer
jeg ikke; thi det, at det har en politisk Ka-
rakter, at det maaste er overfor politiske
Modstandere udenfor Salen, at det forsa-
vidt har en offentlig Karakter, kan paa ingen
Maade, forekommer det mig, beseje til at
bruge Udtryk, der indeholde selvstændige In-
jurier, der ikke staa i nødvendig eller blot
naturlig Sammenhæng med Sagen, som er
Gjenstand for Dmtale. Med Hensyn til det
Sidste, han bemærkede om Formen for det
ærede Medlems Udtryk, da skal jeg dertil
bemærke, at det var ikke det, hvorpaa jeg
hovedsagelig støttede min Opfattelse, jeg støt-
tede den som sagt hovedsagelig paa, at det
ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te